

РЕШЕНИЕ

№ 37765

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4381**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 и чл. 266 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ДИ АРМС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя Л. Г. Ж., чрез адв. Й. К., срещу Решение № ПИ-113/31.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-178-0005176/16.03.2026 г., издаден от Ц. С. – старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., по изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. С искане с вх. № С260022-000-0143872/13.03.2026 г. жалбоподателят е поискал налагане на запор върху свои вземания от „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], произтичащи от 23 договора за заем, сключени през периода от 15.01.2025 г. до 17.11.2025 г., с посочена обща стойност 140 800 лв., равностойни на 71 989,90 евро, като за обезпечаване на вземанията са представени 23 броя записи на заповед, издадени от заемателя.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на решението и потвърдения с него отказ. Поддържа се, че публичният изпълнител неправилно е приел, че

представените записи на заповед следва да бъдат реализирани единствено по реда на ГПК и че не могат да обосноват налагане на заповед по ДОПК. Според жалбоподателя искането не е записите на заповед да бъдат приети като самостоятелен вид обезпечение, а да бъде наложена предвидената в чл. 198, ал. 1, т. 2 ДОПК обезпечителна мярка – заповед върху вземане на длъжника от трето лице. Сочи, че вземанията са индивидуализирани по основание и размер, а падежът по представените ценни книги е настъпил на 30.01.2026 г. Оспорват се и мотивите на административния орган, свързани с липсата на доказателства за платежоспособността на третото лице и със свързаността между двете дружества. Поддържа, че тези обстоятелства не са законови предпоставки, изключващи допустимостта на заповед по чл. 202, ал. 2 ДОПК. Твърди още, че вече наложеният заповед върху банковите сметки на „ДИ АРМС“ ЕООД не осигурява достатъчно обезпечение на публичното вземане, поради което е налице основанието по чл. 195, ал. 3, т. 2 ДОПК за налагане на допълнителна обезпечителна мярка. Иска се отмяна на оспореното решение и на отказа на публичния изпълнител.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. К., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски, за които представя списък.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., редовно призован, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да я отхвърли и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу „ДИ АРМС“ ЕООД е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. по описа на ТД на НАП – С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания. В хода на изпълнителното производство са издавани разпореждания за присъединяване на публични вискатели и постановления за налагане на обезпечителни мерки, включително заповед върху банкови сметки на дружеството.

От Решение № ПИ-113/31.03.2026 г. (л. 9) се установява, че към 16.03.2026 г. задълженията на дружеството, за чието събиране е образувано изпълнителното производство, са в общ размер 63 216,35 евро, от които 58 909,84 евро главница и 4 306,51 евро лихви. В административната преписка са приложени постановления и разпореждания, удостоверяващи развитието на изпълнителното производство и последващото присъединяване на публични вземания.

На 13.03.2026 г. „ДИ АРМС“ ЕООД, чрез пълномощника си, е подало до публичния изпълнител молба с вх. № С260022-000-0143872/13.03.2026 г. (л. 18), с която е поискало налагане на заповед върху вземания от „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД. Към молбата са представени 23 договора за заем и 23 записи на заповед. Договорите са сключени през периода 15.01.2025 г. – 17.11.2025 г. и са за общо 140 800 лв. Представените записи на заповед са издадени от „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД в полза на „ДИ АРМС“ ЕООД във връзка с конкретно посочените договори за заем, като по тях е посочен падеж 30.01.2026 г.

С отказ с изх. № С260022-178-0005176/16.03.2026 г. (л. 15) публичният изпълнител не е уважил искането. В акта е прието, че записът на заповед не представлява самостоятелна обезпечителна

мярка по ДОПК и че вземанията, материализирани в записите на заповед, следва да бъдат реализирани по реда на ГПК. Изложено е и съображение, че по банковите сметки на длъжника вече е наложен запор.

Отказът е оспорен по административен ред. С Решение № ПИ-113/31.03.2026 г. (л. 9) директорът на ТД на НАП – С. е оставил жалбата без уважение. Решаващият орган е приел, че действащият запор върху банковите сметки представлява подходяща обезпечителна мярка, тъй като е насочен към ликвидни активи и осигурява реална възможност за събиране на публичното вземане. Прието е още, че не са представени доказателства за платежоспособността на „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД. Допълнително е отчетено, че двете дружества са свързани по смисъла на ДОПК, като е изразено съмнение относно реалната икономическа обосновааност на заемните правоотношения и годността на вземанията да доведат до удовлетворяване на публичния взыскател.

Решение № ПИ-113/31.03.2026 г. е връчено по електронен път на 03.04.2026 г. (л. 12). Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 09.04.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Съгласно чл. 268, ал. 1 ДОПК в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или взыскателят може да обжалва решението на директора на компетентната териториална дирекция пред административния съд в 7-дневен срок от съобщението. В случая е налице хипотезата на чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК – жалбата срещу действията на публичния изпълнител е оставена без уважение. Оспорването е направено от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от материално и териториално компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК, това е директорът на компетентната териториална дирекция – случая директорът на ТД на НАП - С.. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., да наложи обезпечителни мерки, в писмена форма и съдържа посочените в чл.59, ал.2 от АПК, във вр. с §2 от ДР на ДОПК, реквизити.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като решението е мотивирано и в него са посочени конкретните фактическите и правни основания за издаването му, а именно - чл.267, ал.2, т.5 от ДОПК.

Спорът е по правилното приложение на материалния закон и по обосновааността на извършената преценка относно обезпечителната нужда и годността на предложеното имущество да служи като предмет на обезпечение.

Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични

вземания, а според ал. 2 обезпечение се извършва, когато без него събирането на публичното задължение би било невъзможно или би се затруднило. След получаване на изпълнителното основание публичният изпълнител налага обезпечение и когато вече наложеното обезпечение не е достатъчно – чл. 195, ал. 3, т. 2 ДОПК. Същевременно обезпечението следва да съответства на вземането на държавата по смисъла на чл. 195, ал. 7 ДОПК.

Разпоредбата на чл. 198, ал. 1, т. 2 ДОПК изрично предвижда като вид обезпечителна мярка запора върху движими вещи и вземания на длъжника. По силата на чл. 198, ал. 2 ДОПК публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения, но на обща стойност до размера на публичното вземане. Следователно самото наличие на вече наложен запор върху банкови сметки не съставлява абсолютна законова пречка за налагането и на запор върху друго имуществено право на длъжника. Необходимо е да бъде установено дали първоначално наложената мярка действително осигурява достатъчно обезпечение и дали допълнителната мярка би останала в рамките на принципа на съразмерност.

В настоящия случай нито в отказа на публичния изпълнител, нито в потвърждаващото го решение е извършена конкретна съпоставка между размера на актуалното публично задължение и действителната обезпечителна стойност на вече наложения запор върху банковите сметки. Решаващият орган се е ограничил до принципното съображение, че банковият запор е насочен към ликвидни активи. Липсва обаче установяване на наличните по запорираните сметки средства или на други конкретни обстоятелства, от които да следва, че тази мярка обезпечава изцяло или в достатъчна степен публичния дълг. Поради това изводът, че допълнително обезпечение не е необходимо, не е подкрепен с установени по преписката факти.

Не може да бъде споделен и основният мотив на публичния изпълнител, че представените записи на заповед не могат да имат значение в производството по налагане на обезпечителна мярка, тъй като следва да бъдат реализирани по реда на ГПК.

Жалбоподателят не е поискал записите на заповед да бъдат приети като самостоятелен, непредвиден в ДОПК вид обезпечение. Искането е за налагане на предвидената в чл. 198, ал. 1, т. 2 ДОПК мярка – запор върху вземания на длъжника от трето лице, като договорите за заем и записите на заповед са представени за индивидуализиране и доказване на съществуването, размера и падежа на тези вземания.

Съгласно чл. 202, ал. 2 ДОПК запор върху вземане на длъжника от трето лице може да бъде наложен, когато вземането е ликвидно или изискуемо. Използваният от законодателя съюз „или“ установява алтернативност на изискванията в обезпечителното производство. Същевременно чл. 230, ал. 2 ДОПК, уреждащ последващото принудително изпълнение върху вземания от трети лица, изрично приема вземането за ликвидно и изискуемо, когато е признато пред публичния изпълнител или е установено с влязло в сила съдебно решение, нотариално заверен документ или ценна книга, издадена от третото лице.

Записът на заповед е ценна книга, материализираща самостоятелно менителнично вземане. В процесния случай представените записи на заповед са издадени от самото трето лице – „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД, в полза на „ДИ АРМС“ ЕООД, и съдържат посочен падеж 30.01.2026 г., който е настъпил преди подаването на молбата до публичния изпълнител на 13.03.2026 г. Поради това документите са пряко относими към преценката по чл. 202, ал. 2 във връзка с чл. 230, ал. 2 ДОПК.

Категоричното им изключване от преценката единствено защото записът на заповед може да бъде основание и за производство по ГПК противоречи на специалната уредба на ДОПК.

Посоченият извод не означава, че самото представяне на договори за заем и записи на заповед задължава публичния изпълнител автоматично да наложи поисканата мярка или освобождава органа от проверка дали конкретните вземания продължават да съществуват и в какъв размер. Това са обстоятелства, които публичният изпълнител може и следва да изясни с предоставените му от закона способности, включително чрез изискване на информация по чл. 212 ДОПК и чрез последиците на запорното съобщение по чл. 206 ДОПК във връзка с чл. 508 ГПК.

Не е самостоятелно законово основание за отказ и обстоятелството, че не са представени доказателства за общата платежоспособност на третото лице. Платежоспособността може да бъде релевантна при оценката на практическата ефективност на конкретната мярка, но чл. 202, ал. 2 ДОПК не я установява като предварителна предпоставка за допустимостта на запора. След връчване на запорното съобщение третото задължено лице дължи информация дали признава вземането, готово ли е да го плати, има ли претенции на други лица и има ли други запори. Именно този законов механизъм е предназначен да изясни част от обстоятелствата, свързани с реалната събираемост на вземането.

Действията по налагане на обезпечителни мерки не следва да се смесват с последващото принудително изпълнение върху запорираното вземане. Целта на запора е да запази имущественото право в патримониума на длъжника и да препятства валидно разпореждане или плащане в негова полза извън изпълнителното производство.

Неоснователно като самостоятелно основание за отказ е и позоваването на свързаността между „ДИ АРМС“ ЕООД и „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД. Свързаността на лицата може да обоснове необходимост от по-задълбочена проверка относно действителността и икономическото съдържание на представените правоотношения. Тя обаче не създава законова презумпция, че договорите са привидни, че сумите по тях не са предоставени или че издадените записи на заповед не удостоверяват съществуващи вземания. По административната преписка не е установен конкретен порок на отделен запис на заповед, погасяване на конкретно вземане или друг факт, който да обоснове извод, че всички представени вземания са несъществуващи или негодни за обезпечение.

Съдът съобразява, че изборът на конкретния вид обезпечителна мярка и преценката за нейния размер са правомощия на публичния изпълнител. Оперативната самостоятелност на органа обаче не изключва съдебния контрол относно спазването на законовите предпоставки, правилното установяване на релевантните факти и принципа на съразмерност. Преценката не може да се основава на критерии, които законът не установява като абсолютни пречки, нито на предположения, които не са проверени с достъпните на органа способности.

Тези нарушения са съществени, защото са довели до отказ, без да бъде извършена цялостната преценка, изисквана от материалноправната уредба. Същевременно съдът не разполага с основание да замести публичния изпълнител и непосредствено да определи дали следва да бъде наложен запор върху всички или върху част от процесните вземания и в какъв размер. За тази преценка е необходимо да бъдат установени актуалният размер на непогасения публичен дълг, действителната обезпечителна стойност на вече действащите мерки, съществуването и размерът

на вземанията към „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД и пределът, до който допълнително обезпечение би било съразмерно по чл. 195, ал. 7 и чл. 198, ал. 2 ДОПК.

Ето защо Решение № ПИ-113/31.03.2026 г. следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на публичния изпълнител за ново произнасяне по искането от 13.03.2026 г. При новото произнасяне органът следва да съобрази изложените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на чл. 195, чл. 198, чл. 202, чл. 206 и чл. 230 ДОПК и да извърши конкретна, основана на доказателства преценка относно обезпечителната нужда и съразмерността на евентуалното допълнително обезпечение.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за разноски е основателна. Видно от представения списък по чл. 80 ГПК, приложим по силата на § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, „ДИ АРМС“ ЕООД претендира единствено заплатена държавна такса в размер на 25,56 евро. Разноските следва да бъдат възложени на Националната агенция за приходите като юридическо лице, в чиято структура е органът, постановил отменения акт. Искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 60-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ДИ АРМС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], Решение № ПИ-113/31.03.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу отказ за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-178-0005176/16.03.2026 г. на старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., постановен по изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП – С. за ново произнасяне по искане с вх. № С260022-000-0143872/13.03.2026 г. на „ДИ АРМС“ ЕООД за налагане на обезпечителна мярка – запор върху вземания на дружеството от „АРМИ ВИЖЪН“ ЕООД, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ДИ АРМС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 25,56 евро /двадесет и пет евро и петдесет и шест цента/, представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

СЪДИЯ:

